

ELS FRUITS DE L'ANY SACERDOTAL
PLA PASTORAL 2010-2013
CARTA PASTORAL DE MONS. JAUME PUJOL BALCELLS,
ARQUEBISBE METROPOLITÀ DE TARRAGONA I PRIMAT
19 DE SETEMBRE DE 2010

*Als preveres i diaques, religiosos i religioses, laiques amb missió pastoral,
membres d'instituts seculars i fidels laics i laiques de l'arxidiòcesi de Tarragona*

Estimats tots en el Senyor Jesús ressuscitat,

INTRODUCCIÓ

He signat aquesta carta el 19 de setembre perquè ara fa sis anys que vaig ser consagrat bisbe i vaig prendre possessió de la nostra arxidiòcesi. Fa cinc anys us vaig escriure la meva primera pastoral *Estimar i servir l'Església*, que em va servir com a davantal per a presentar el Pla pastoral 2005-2008. Ara voldria que aquestes reflexions sobre els fruits de l'Any Sacerdotal ens serveixin també per a presentar el Pla pastoral 2010-2013.

De manera breu us voldria recordar què ha pretès l'Any Sacerdotal, què s'ha fet a la nostra arxidiòcesi i els fruits que en poden quedar en la pastoral ordinària i en la vida dels preveres: aquest és el primer objectiu del Pla pastoral que us presento. Els tres punts següents són una reflexió sobre cada un dels altres tres objectius del Pla pastoral.

1. L'ANY SACERDOTAL

1.1. Sentit de l'Any sacerdotal

La intenció del sant pare Benet XVI quan va decidir convocar l'Any Sacerdotal era clara: «Aquest Any Sacerdotal té com a finalitat afavorir la tensió de tot prevere envers la perfecció espiritual de la qual depèn sobretot l'eficàcia del seu ministeri, i ajudar per damunt de tot els sacerdots, i amb ells a tot el poble de Déu, a redescobrir i enfortir més la consciència de l'extraordinari i indispensable do de gràcia que el ministeri ordenat representa per a qui l'ha rebut, per a l'Església sencera i per al món, que sense la presència real de Crist estaria perdut» (Benet XVI, 24/06/2009). L'Any Sacerdotal havia començat una setmana abans, el 17 de juny, festa del Sagrat Cor de Jesús, amb el lema «Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot».

L'Any Sacerdotal ha volgut ser un any de gràcia per als preveres de tot el món per a aconseguir la conversió de cor, la revitalització de la seva ordenació sacerdotal. Un any per fer més conscient a tot el poble de Déu la necessitat del ministeri sacerdotal i per a fer percebre cada cop més la importància del paper i de la missió del sacerdot en l'Església (dins la comunitat cristiana) i en la societat contemporània.

Un any perquè els preveres en plural reflexionéssim més profundament sobre el nostre ministeri sacerdotal i perquè els fidels entenguessin amb més profunditat el sacerdocí dins l'Església i per tant estimessin també més els preveres. Que veiessin el prevere com un home que viu enmig del món, als nostres pobles i ciutats; un home de pregària i adoració, de fidelitat a Déu; un intercessor i guia de la comunitat; el dispensador de l'amor de Déu als homes a través dels sagraments, especialment de l'eucaristia, signe suprem de l'entrega de Jesús; un testimoni de la misericòrdia de Déu

enmig d'un món ferit; un instrument de consol i de caritat per als qui sofreixen, i un missatger d'una esperança que, fonamentada en Crist ressuscitat, s'obre camí vers la vida eterna.

Aquest Any Sacerdotal ha vingut a casa nostra precedit per l'any jubilar dedicat a honorar els nostres protomàrtirs sant Fructuós i els seus dos diaques sant Auguri i sant Eulogi, i per l'any jubilar dedicat a sant Pau, un enamorat de Crist, que va predicar a Tarragona i va portar l'evangeli fins a la fi del món. No oblidem que som Església de Pau i Fructuós.

Ha estat un any en què hem mirat com a model sant Joan Maria Vianney, un rector de poble, model lluminós de pastor, lliurat completament al servei del poble de Déu, patró dels sacerdots. Un veritable exemple de pastor al servei del ramat de Crist, el centre de la vida del qual era l'eucaristia, que celebrava i adorava amb devoció i respecte i amb un gran amor i dedicació al sagrament de la reconciliació. Sant Joan Maria Vianney va aconseguir tocar el cor de la gent no gràcies als seus dots humans, ni basant-se exclusivament en un esforç de voluntat, per lloable que fos. Va convertir les persones, fins i tot les més refractàries, comunicant-los el que vivia íntimament, és a dir, la seva amistat amb Crist.

Aquest Any Sacerdotal ens ha fet veure encara més la necessitat i importància dels preveres en l'Església i en el món. Els preveres són els qui fan present i renoven, per l'eucaristia, el memorial de la Pasqua del Senyor: la seva passió, mort i resurrecció. Apliquen aquí i avui la redempció feta per Crist. Sense preveres no hi ha eucaristia, i sense eucaristia no hi ha Església.

«Un bon pastor, segons el cor de Déu» —deia sant Joan Maria Vianney—, «és el tresor més gran que Déu pugui donar a una parròquia, és un dels dons més preuats de la misericòrdia divina.» Havent rebut amb la seva «consagració» un do de gràcia tan extraordinari, els preveres es converteixen en testimonis permanents de la trobada amb el Crist. Partint precisament d'aquesta consciència interior, poden realitzar plenament la seva «missió» mitjançant l'anunci de la Paraula i l'administració dels sagraments.

Durant aquest any, i sembla que això no s'atura, s'han airejat greus problemes i situacions delictives en què s'hi han vist implicades persones consagrades dins l'Església. Amb el Sant Pare hem de demanar perdó per les ofenses fetes a Déu a través dels germans que han quedat ferits. Encara que es tracti d'un percentatge molt petit en comparació amb el nombre total del clergat i de les persones consagrades dins l'Església, s'han de curar les ferides, investigar a fons els casos, jutjar-los degudament i infligir-los la pena merescuda.

Aquests delictes ens han de portar a ser molt humils i a demanar l'ajut del Senyor. Aquestes situacions ens han fet redescobrir la virtut de la humilitat. Volíem contar les lloances de la vocació sacerdotal —que certament se les mereix— però hem hagut d'entonar un *mea culpa* per les debilitats i pecats d'alguns germans.

Hem de dir que la immensa majoria de sacerdots i religiosos són persones digníssimes, dedicades al ministeri, homes i dones de pregària i de caritat pastoral, que consumeixen tota la seva existència a viure la pròpia vocació i missió, en moltes ocasions enmig de greus dificultats, amb grans sacrificis personals, però sempre amb un amor autèntic a Jesucrist, a l'Església i al poble; solidaris amb els pobres i amb els qui sofreixen.

Un sincer agraiment

Vull aprofitar aquest moment per a recordar als preveres el que vaig dir en la missa crismal del passat Dilluns Sant. Us deia que una vegada més puc donar gràcies a Déu i a tots vosaltres, preveres de l'arxidiòcesi. «Ho faig moltes vegades quan visito les comunitats que ateneu, sigui per la confirmació, per la visita pastoral o per qualsevol altre motiu. Cada vegada que tinc ocasió d'estar en algun poble o comunitat de la nostra arxidiòcesi veig l'estimació que us tenen les comunitats que serviu. Com us estimen! I no és perquè sí. I això m'omple de goig i em porta, avui, en el marc d'aquesta celebració, a felicitar-vos —ho repeteixo expressament— i a donar-vos gràcies: gràcies per la vostra dedicació, gràcies per la vostra pregària, gràcies per tantes celebracions ben viscudes i preparades, principalment l'eucaristia, gràcies per la vostra vida austera, gràcies per ser al costat dels pobres, dels malalts i dels qui sofreixen, gràcies pel vostre sacrifici per a poder atendre totes les tasques, a vegades massa, que us he d'encomanar, gràcies per tenir cura dels infants i joves, i de les famílies, gràcies perquè a cada arxiprestat mireu de sumar esforços i treballar fraternalment pel bé de les comunitats, i gràcies també aquells que ja no teniu una responsabilitat parroquial per l'edat o per les limitacions que imposa la naturalesa però continueu ajudant en tot el que podeu i oferint al Senyor la malaltia i les limitacions. Us ho dic ben de cor: gràcies!»

Tot el que us vaig dir aquell dia ho repeteixo avui i ho deixo per escrit, perquè de veritat tots nosaltres donem gràcies a Déu pel do del sacerdoci a la nostra arxidiòcesi i a tota l'Església. El sacerdot està al servei del homes en Crist, per Crist i amb Crist.

1.2. Què hem fet durant aquest Any Sacerdotal

Durant aquest Any Sacerdotal he procurat repetir moltes vegades que el primer de tot era continuar fent el millor possible la pastoral de cada dia, el que en diem *l'ordinari*. Però ben centrat en la pròpia identitat, en l'espiritualitat del prevere, s'havia d'aprofitar aquest any de gràcia perquè els preveres —i amb ells tot el poble de Déu— poguessin fer un examen a fons i en positiu sobre el que el prevere és i no tant sobre la forma de portar a terme la seva tasca pastoral.

No és ara el moment de fer una relació exhaustiva de totes les coses que s'han fet a la nostra arxidiòcesi durant aquest Any Sacerdotal, però sí que cal recordar-ne algunes.

Sens dubte el més important ha estat la pregària que tots nosaltres hem procurat adreçar a Déu, Pare nostre, al llarg de tot aquest Any Sacerdotal. Des del primer moment es van donar a conèixer els beneficis espirituals que suposa un any jubilar, que es concreten en les *indulgències* que es concedien en l'Any Sacerdotal.

En moltes parròquies s'ha incorporat a les pregàries dels fidels una d'especial pels preveres i per les vocacions al presbiterat. L'estampa del sant Rector d'Ars amb la pregària oficial de l'arxidiòcesi ha estat distribuïda amb abundor. L'exposició al Santíssim en algun moment de la setmana per a fer pregària especialment pels sacerdots s'ha viscut —i es viu— també en moltes parròquies, i tant de bo s'institucionalitzés, si fos possible, en moltes altres. Sempre s'ha pregat pels preveres, però aquest Any Sacerdotal ens ha deixat la necessitat de pregar amb més intensitat.

Les jornades de formació permanent dels preveres, que enguany hem anomenat *de reflexió*, han estat marcades per l'Any Sacerdotal, així com els dos recessos —d'Advent i de Quaresma—, centrats també en el sacerdoci, i la conferència del Dilluns Sant, que ens parlava de la fraternitat sacerdotal.

Junt amb aquests xerrades s'ha enviat mensualment a tots els preveres una pauta de reflexió personal o punts de reflexió sobre l'Any Sacerdotal molt lligats a la temàtica que s'havia tractat en aquestes jornades i en els recessos. En la reunió mensual de

preveres dels arxiprestats s'han comentat aquests punts i s'han fet resums de les aportacions, que alguns m'han enviat: els ho agraeixo de cor i més endavant en faré un comentari.

També s'han enviat tres pautes de reflexió sobre els preveres dirigida als consells pastorals diocesà, arxiprestals i parroquials. Els tres títols que s'han donat a aquestes pautes són: «El prevere, cap de la comunitat»; «El prevere, president de les celebracions de la fe», i «El prevere, educador de la fe». També he rebut moltes respostes que procuraré comentar.

Molt aviat vam tenir al nostre web tot el material que l'Any Sacerdotal anava generant, especialment els discursos i documents del Sant Pare i d'altres organismes de la Santa Seu, així com textos i escrits interessants. Són encara allí perquè els puguem continuar llegint i meditant.

També el delegat diocesà per a la litúrgia ens va deixar uns escrits publicats en un opuscle, la TAU n. 19, titulat «Fidelitat de Crist, fidelitat dels sacerdots», que conté una llarga introducció, quatre catequesis i textos per a la pregària per als diferents moments de la vida personal i comunitària. Agraeixo aquest treball que ha tingut una gran difusió i que han fet servir molts grups de formació i els diferents òrgans de coresponsabilitat. També esperem publicar una nova TAU que reculli algunes de les exposicions que s'han fet durant aquest Any Sacerdotal en les jornades mensuals de reflexió dels preveres.

L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós va organitzar un curs sobre «El ministeri presbiteral», de deu sessions, amb horari de matí i tarda per a facilitar la participació de tots, preveres i laics, que va ser de gran qualitat i va tenir una magnífica acollida.

També vaig tenir el goig de pelegrinar amb un nodrit grup de preveres de l'arxidiòcesi a Ars durant el mes de març, i això ens va permetre visitar també Paray-le-Monial, Taizé i Cluny. Va ser una experiència molt reixida de convivència fraternal, d'amistat i de pregària.

1.3. Breus reflexions sobre els qüestionaris enviats

Només el Senyor coneix els fruits d'aquest any de reflexió, d'oració i de conversió. S'ha posat molta il·lusió i confiança en aquest esforç col·lectiu. Com a fruit dels qüestionaris enviats tant als arxiprestats com als consells pastorals diocesà, arxiprestals i parroquials, hi ha moltes opinions, suggeriments, crítiques i valoracions expressades de paraula i per escrit. M'és impossible recollir aquí totes aquestes reflexions, però penso que val la pena fer almenys unes breus reflexions, i us puc dir que he gaudit en llegir les vostres aportacions i que penso sincerament que ha estat un encert demanar-vos el vostre parer.

Les respostes que m'heu fet arribar d'alguns arxiprestats i que han ocupat una part de les vostres reunions mensuals em porten a agrair en primer lloc la sinceritat que s'hi reflecteix. S'hi veu la necessitat que aquestes grans qüestions tractades en les xerrades de les jornades mensuals de preveres siguin aprofundides. Afavorir el diàleg entre els preveres també entrant en qüestions de fons que ens afecten a l'arrel de la nostra vocació és positiu. Es presenten de manera clara les dificultats actuals que pesen sobre l'exercici del ministeri sacerdotal, així com també l'ambient hostil o indiferent, la falta de temps per estar present als llocs i per arribar als allunyats, el desencís davant la poca motivació religiosa, la falta de joves en les nostres comunitats, etc. I a la vegada es fa palesa la il·lusió i les ganes de ser fidels al ministeri, la necessitat de millorar la vida de

pregària i les celebracions, el valor i la importància del prevere en la nostra societat, en els nostres pobles i el servei impagable que fa com a animador de la comunitat i ajuda als més necessitats.

El mateix es podria dir en relació amb les pautes de reflexió sobre els preveres dirigides als consells pastorals diocesà, arxiprestals i parroquials. En un dels escrits es diu que parlar d'aquestes qüestions crea vincles entre els preveres i els fidels, i això ens fa sentir més Església. I precisament en aquest sentit és on es veu més la necessitat de treballar en equip, de saber integrar els laics i que s'arribi a vincular-los cada vegada més i sentint la responsabilitat i la participació en una tasca comuna.

Puc dir que moltes de les activitats que trobareu en el Pla pastoral que us proposo han sorgit d'aquest Any Sacerdotal i de les reflexions que s'han fet a partir de les pautes enviades als arxiprestos i als diferents consells pastorals.

Les meves recomanacions des del punt de vista espiritual

He anat traient les meves conclusions a partir de la lectura d'aquests resums. Com a pare i pastor us voldria fer unes recomanacions, personals i concretes, que us siguin un ajut per a fer créixer la gràcia de l'ordenació sacerdotal.

El primer que us recomano és que poseu l'eucaristia en el centre de la vostra vida: penso que tots veiem la importància que té la celebració diària de la missa, viscuda intensament, oferta per tantes intencions que portem al cor i per tota l'Església. L'eucaristia és el cor de la vida de l'Església. Alhora que subratllo la centralitat de l'eucaristia us he de dir que un mateix prevere no pot multiplicar les celebracions de l'eucaristia del diumenge: us demano que feu el possible i l'impossible per no dir-ne més de tres els diumenges. A més de complir el que està manat per l'Església, aquesta és també una de les conclusions que he tret en les meves visites pastorals, i de manera particular en l'última visita que he fet a la Conca de Barberà. Caldrà una reeducació de les nostres comunitats i posarem els mitjans (4t objectiu) perquè sigui així.

En segon lloc, encara que sigui com una continuació de l'anterior, hem de ser homes de pregària, de pregària personal i de pregària comunitària. No hem de deixar, si no hi ha un motiu greu que ho impedeixi, la litúrgia de les hores, que ens enriqueix i que ajuda a sentir que preguem amb tota l'Església. Tant de bo que poguéssim animar molts laics a resar diàriament o en dies assenyalats les laudes i les vespres a les nostres parròquies i comunitats.

Necessitem també freqüentar el sagrament del perdó, i dedicar un temps a confessar els nostres fidels. Pot semblar a vegades una empresa difícil, a la gent li costa la confessió individual, però es també l'ocasió per a ajudar i acompanyar espiritualment. La insistència del Sant Pare en la importància del sagrament de la reconciliació o de la penitència tant per als preveres com per als laics no ens ha de deixar indiferents.

El treball pastoral ocupa una gran part de la nostra vida; d'alguna manera tot el que fem es pot dir que és pastoral. Però hem de ser diligents i no deixar de complir les nostres obligacions: ser fidels als horaris de les celebracions i del despatx; portar al dia els llibres sacramentals, els de difunts i els expedients matrimonials, enviant-los a la Secretaria General de l'Arquebisbat abans de passats els tres mesos de la celebració; disponibilitat per a escoltar, tenir oberta l'Església el màxim temps possible, contestar les consultes que se'ns fan... Nosaltres no som «funcionaris» en el sentit despectiu amb què a vegades es diu, però hem de ser uns bons professionals, com també ho són la major part dels funcionaris. El treball pastoral ben fet és la font de la nostra santedat, el

que omple el nostre cor i dóna sentit a tot el nostre sacerdoci. Estem per servir els nostres germans; tota la nostra vida ha de ser un servei.

Aquest treball no l'hem de fer en solitari, sinó que ha de ser un treball pastoral coordinat, en primer lloc amb el consell pastoral parroquial, després amb l'arxiprestal i sempre amb les indicacions del bisbe i del Consell Episcopal. Un treball en equip, en el qual s'hi sentint involucrats tant els preveres como els laics amb responsabilitats. El treball en equip és una font també d'espiritualitat, de viure l'ajuda mútua entre els preveres, d'ajudar i de sentir-se ajudat, de passar per damunt de les nostres opinions personals i tantes altres virtuts que es cultiven en aquesta forma de treballar. Hem de demanar, acompanyar i agrair la col·laboració dels laics, confiant-los responsabilitats. Els laics i laiques amb missió pastoral de la nostra arxidiòcesi, que tenen uns estatuts ben precisos i una experiència de molts anys, poden enriquir molt el treball pastoral i ser de gran ajuda per als preveres. Demano al Senyor que sapiguem descobrir vocacions per a aquest servei tan important.

Penso que en la nostra vida espiritual ha d'ocupar un lloc important la formació, en totes les seves dimensions. A través de la lectura de bons llibres —de teologia, d'espiritualitat, de pastoral, etc.— i seguint també els escrits que ens arriben dels diferents nivells eclesials —Santa Seu, Conferència Episcopal Espanyola i Tarraconense, etc.—, podem anar adquirint un bagatge que ens permet estar al dia i disposar d'arguments en tot el nostre treball pastoral. Hem de dedicar un temps, unes hores a la setmana a l'estudi personal, i no hem de deixar d'anar a la jornada mensual de formació permanent, perquè encara que per a algú aquella qüestió que es tracta no sigui de gaire interès, també és una ocasió per a veure'ns, conèixer-nos més, assabentar-nos de les coses que passen a l'arxidiòcesi i manifestar-nos l'afecte i l'estimació. Sense complexos, nosaltres els preveres tenim una bona formació de base i també les capacitats per a créixer en la bona direcció, enfortint la fe, i viure confiats i esperançats en el Senyor i en la seva Església, que de veritat és la que ens alimenta i dóna forces per a tirar endavant enmig de les dificultats.

No deixeu de fer cada any els exercicis espirituals. Aquest any hem programat, a més dels que es fan a la Selva del Camp en començar la Quaresma, uns altres a Poblet al mes de juliol. La bona experiència d'enguany ens mou a repetir-ho en endavant.

Hi ha altres devocions molt arrelades en la nostra vida i que heu viscut segurament des de molt petits, ensenyades pel vostre pare, per la vostra mare: l'ofèriment d'obres, el rès del rosari i de l'àngelus, l'examen de consciència, etc. Un tendre amor a la Mare de Déu i segurament als sants que de petits ja vam estimar ens donarà una pietat senzilla i sòlida i el desig de servir cada dia millor el Senyor, que siguem de veritat un «altre Crist» per als nostres germans.

No vull acabar aquestes recomanacions sense parlar del descans, i em serveixo d'unes paraules que Benet XVI va adreçar als preveres el passat 10 de juny, vigília de la clausura de l'Any Sacerdotal. Li preguntaven què fer davant la sobrecàrrega de treball pastoral, i el Papa contestava amb tres consells: primer posar la vida en el seu treball, segon establir com a prioritat la relació personal amb Crist, i la tercera recomanació del Papa, la humilitat: «reconèixer els nostres límits», i deia: «Recordem una escena de Marc, capítol 6, on els deixebles estaven “estressats” i ho volien fer tot, i el Senyor els diu: “Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica” (Mc 6,21) També això és treball —diria— pastoral: trobar i tenir la humilitat, el valor de descansar. Per tant, penso que el zel pel Senyor, l'amor al Senyor, ens mostra les prioritats, les opcions; ens ajuden a trobar camí.»

1.4. Què ha quedat de l'Any Sacerdotal

El Pla pastoral que trobareu més endavant té com a primer objectiu «Aplicar a la vida cristiana de les nostres parròquies i comunitats els fruits espirituals de l'Any Sacerdotal». Seguint la dinàmica del Pla pastoral, hi trobareu accions, criteris d'actuació i proposta d'activitats. S'ha fet molt durant aquest any, però voldria que la reflexió sobre el prevere i la seva importància en l'Església continués molt present en el nostre treball pastoral.

El concili Vaticà II, en el seu document sobre el ministeri i la vida dels preveres deia que «els preveres contribueixen no sols a augmentar la glòria de Déu, ans encara a fer avançar els homes en la vida divina» (PO, 2). Hem de pregar perquè el treball del prevere tingui fecunditat pastoral i, molt especialment, vocacions al Seminari, fills de la nostra vida i de la nostra fidelitat.

Aquest Any ens ha deixat molt clar que l'Església diu, sobretot als sacerdots, però també a tots els cristians, a tota la societat, mitjançant els mitjans de comunicació globals, que està orgullosa dels seus sacerdots, que els estima i que els accepta, que els admira i que reconeix amb gratitud el seu treball pastoral i el seu testimoniatge de vida. Veritablement els sacerdots són importants no sols pel que fan sinó, sobretot, per allò que són. Crist compta amb els preveres per a ser en el món d'avui, com el sant Rector d'Ars, missatgers d'esperança, de reconciliació, de pau; ser ministres de la seva salvació, de la seva felicitat, del seu autèntic alliberament.

Tots, doncs, sou convidats a donar gràcies a Déu i pregar pels vostres sacerdots, a sentir-vos urgits avui dia a valorar i col·laborar amb el ministeri dels vostres mossens, sentint-vos coresponsables, des d'una viva comunió eclesial, en la renovació pastoral que ens reclamen aquests temps difícils que vivim. Tots hem d'entendre millor què és el sacerdoti dins l'Església i descobrir també què significa el sacerdoti comú dels fidels i el treball essencial i peculiar dels laics dins el món i en la pastoral de l'Església, i pregar i treballar per l'increment de les vocacions al sacerdoti ministerial, demanant al Senyor que hi hagi famílies cristianes que siguin veritablement Esglésies domèstiques, on es viu de fe, d'esperança i d'amor.

La pastoral vocacional ha de ser un compromís de tots. La meva il·lusió seria veure el Seminari ple de nois que, havent sentit la crida del Senyor, es van formant en un ambient d'alegria, de pietat, també de ciència i de virtuts, preparant-se per servir els germans amb el do del sacerdoti ministerial. Quantes vegades en les converses amb els preveres, en els llevants de taula i en altres ocasions he sentit anècdotes boniques dels anys de Seminari. Això s'ha de tornar a donar, i depèn, donant per assegurada la gràcia i la crida de Déu, de la nostra fidelitat, de la il·lusió del sacerdoti propi, de la nostra entrega, del nostre esperit de servei, de la nostra santedat. Hem d'implorar amb pregària fervent el do de les vocacions i hem de posar tota la nostra vida en acció en aquest sentit. Algunes accions del Pla pastoral ens ajudaran a donar aquest nou impuls: pregària, dijous sacerdotals, escolanies, convivències vocacionals, acompanyament personal...

Acabo amb unes paraules del sant pare Benet XVI que va pronunciar en una conferència per televisió als preveres que feien uns exercicis espirituals a Ars. Deia: «El sacerdot ja no és més per a si mateix, és per a tots (cf. Nodet, p. 100). Precisament aquí rau un dels desafiaments més grans del nostre temps. El sacerdot, home de la Paraula divina i de les coses sagrades, ha de ser avui més que mai un home d'alegria i d'esperança. Als homes que ja no poden concebre que Déu sigui amor pur, ell afirmarà sempre que la vida val la pena ser viscuda, i que Crist li dóna tot el seu sentit perquè estima els homes, tots els homes. La religió del Rector d'Ars és una religió de l'alegria,

no una recerca morbosa de la mortificació, com a vegades s'ha cregut: “La nostra felicitat és massa gran, no, no, mai no ho podrem comprendre” (Nodet, p. 110), deia, i també: “Quan estem de camí i veiem un campanar, aquest hauria de fer bategar el nostre cor com la vista de la teulada de la casa de l'estimada fa bategar el cor de l'espòs.” Així, jo voldria saludar amb un afecte particular a aquells de vosaltres que tenen la càrrega pastoral de diverses parròquies i que es desgasten sense portar comptes per a mantenir una vida sacramental i un servei pastoral en totes elles. El reconeixement de l'Església és immens envers tots vosaltres! No perdeu el valor, continueu pregant perquè nombrosos joves acceptin respondre a la crida de Crist, que no deixa de voler augmentar el nombre dels seus apòstols per a evangelitzar en els seus camps.»

2. EL COMPROMÍS DELS LAICS EN EL MÓN

2.1. El moment present

Déu, que és Amor, crea l'univers i corona la seva obra amb la creació de l'home i la dona a imatge i semblança seva, fent-los participar del seu poder creador, generant noves vides i posant la creació a les seves mans perquè la conreïn i la facin avançar i créixer fins arribar a la plenitud dels temps.

I així ha estat al llarg dels segles. Estem en uns moments en què els avenços tecnològics i científics són espectaculars en tots els camps: comunicació, ciència mèdica, noves tecnologies... Avenços que hem de fer servir per al bé i el progrés.

Constatem que hi ha molts valors positius però alhora es donen un seguit de realitats que desdibuixen el pla creador i redemptor de Déu: l'atemptat a la vida en el seu origen (avortament) i a la seva fi (eutanàsia); la comprensió deficient del matrimoni i de la família (pretensió d'unions de persones del mateix sexe com a matrimonis, unions de fet, persones grans mancades d'amor en residències geriàtriques); desigualtats socials provocades per un capitalisme desenfrenat (consumisme compulsiu i lucre) que porta a greus injustícies; violència habitual, fins i tot en els més joves; una comprensió de la sexualitat com a font de plaer, deslligada de l'amor de donació que li dona sentit; vida hedonista...

2.2. Cristians, ciutadans amb els altres, amb el deure de transformar la societat

Davant aquest panorama de la nostra societat l'Església té molt a aportar. La paraula de Déu és molt allisonadora. No falta tampoc el magisteri de Pere i dels successors dels Apòstols. Però l'Església som tots els batejats en Crist i cadascú en el nostre lloc hem de fer la nostra aportació a l'Església i a la societat.

M'agradaria que tots els cristians i cristianes de l'Església de Tarragona, de la qual el Senyor m'ha fet pare i pastor, tinguéssim una consciència viva de la responsabilitat de transformar la nostra societat. Com diu la *Carta a Diognet*: «Els cristians no són pas diferents dels altres homes ni per la terra ni per la parla ni pels costums. No habiten ciutats que siguin només d'ells, no parlen un llenguatge estrany ni menen la seva vida particularment, allunyats de tothom. És ben veritat que aquesta doctrina no és invenció d'ells com a fruit del talent i de l'especulació d'uns homes estudiosos, ni professen tampoc, com fan els altres, una filosofia humana.

»Perquè viuen en ciutats gregues o bàrbares segons la sort que ha correspost a cadascú, i s'adapten al vestit, al menjar, als hàbits i als costums de cada país, però tenen una manera especial de comportar-se que és admirable i, tal com ho reconeix tothom, sorprenent. Viuen en les seves pàtries, però com si hi fossin forasters. Participen en

totes les activitats dels bons ciutadans i accepten totes les càrregues, però com si fossin pelegrins. Tota terra estranya és pàtria per a ells, i tota pàtria els és terra estranya.

»Es casen com tothom, com tothom engendren fills, però no exposen els nascuts. Comparteixen la taula, però no el llit. Estan en la carn, però no viuen segons la carn. Passen el temps a la terra, però tenen llur ciutadania al cel. Observen les lleis promulgades, però amb la seva vida estan més enllà de les lleis. Tothom els persegueix, però ells estimen tothom. No els coneixen, i els condemnen. Els maten, però així els donen la vida. Són pobres, i n'enriqueixen molts. Els manca tot, però neden en l'abundància. Són ultratjats, però en els mateixos ultratges hi ha llur glòria. Els maleeixen, però són declarats justos. Els insulten, però ells beneeixen. Els injurien, però ells honoren. Fan el bé i se'ls castiga com si fossin malfactors; condemnats a mort, se n'alegren com si els fos donada la vida. Els jueus els ataquen com si fossin estrangers, els grecs també els persegueixen; això no obstant, els mateixos que els avorreixen no saben dir el motiu de llur odi.

»Ho diré breument: el que l'ànima és per al cos, això són els cristians en el món. L'ànima està espargida per tots els membres dels cos; de cristians n'hi ha arreu del món, a totes les ciutats. L'ànima viu en el cos, però no procedeix del cos; els cristians viuen en el món, però no són del món. L'ànima invisible està reclosa en la presó del cos visible; igualment els cristians són coneguts com uns que viuen en el món, però llur culte veritable a Déu és invisible sempre» (Cap. 5-6; Funk 1, 17-321). Nosaltres cristians, amb els altres ciutadans, som la societat.

2.3. Mancances de compromís

En la vida pastoral de l'arxidiòcesi que veig en les visites a les parròquies i en el tracte amb els diversos grups i entitats que conformen la xarxa eclesial o social de casa nostra, he pogut comprovar la generositat i la bondat de molts feligresos. Però alhora constato que aquells valors i veritats que abans esmentava que defensem els cristians queden reduïts a l'àmbit personal i privat, sense que hi hagi una defensa i incidència quan en els diversos fòrums en els quals participen els cristians sorgeixen aquestes qüestions importants que afecten la vida de les persones i de la societat. Els cristians tenen obligació de preocupar-se activament i responsablement en els llocs on desenvolupen llurs vides: família, llocs de treball, associacions de veïns, associacions de pares i mares d'alumnes, associacions diverses, ajuntaments, formacions polítiques, debats en els mitjans de comunicació, col·legis professionals... aportant el missatge joiós de l'evangeli, amb tota la tradició magisterial de l'Església. És una aportació al bé comú i és també expressió de la fe i de l'amor a Jesucrist, en qui creiem i de qui ens hem fiat.

2.4. Projecte de donar formació que capaciti per a l'acció

Probablement aquesta falta de compromís ve marcada, tot sovint, perquè falta coneixement de les qüestions, perquè no s'ha rebut una formació per a l'acció. Sigui com sigui hem de posar els mitjans per a superar aquesta situació. Hem de reaccionar per tal d'impulsar en la nostra societat valors humanistes que sorgeixen de l'evangeli.

Per això el segon objectiu del pla pastoral està encaminat a oferir aquella formació necessària per a viure un compromís social envaït d'esperit evangèlic en la nostra societat d'avui i d'aquí. Formació intel·lectual, moral, de les qüestions científiques actuals, dels valors humans i cristians, de la família i la sexualitat, del valor del treball i de la justícia...

Sé que no comencem de zero. Hi ha hagut, i hi ha, delegacions i secretariats diocesans, moviments, associacions i altres realitats eclesials, algunes sorgides des de fa molt de temps, que ja estan fent una bona tasca en el sentit exposat. Sense excloure els que ja estan fent un bon treball, al contrari, animant-los a continuar amb nou impuls, és el moment que, com a Església diocesana, fem un gran esforç per a facilitar la formació esmentada, que possibilitarà una participació més activa, amb valentia i sense complexos, en la vida social, amb aquelles aportacions en bé de tots els ciutadans que ens han vingut del Senyor.

2.5. Una via possible, encara que no única, i que està donant bons resultats: l'Acció Catòlica

Una via privilegiada, encara que no única, i que ja està donant bons resultats en altres llocs és la nova Acció Catòlica. Recentment hi ha hagut una refundació, s'han aprovat uns nous estatuts que han fusionat els tres moviments que tenia en un de sol i li han donat un caire adaptat als temps d'avui. Crec que seria molt interessant que coneguéssim aquest moviment amb profunditat i que a les parròquies on pugui ser d'utilitat es vagi implantant.

Con sabeu, l'objectiu principal de l'Acció Catòlica és la formació pel compromís en la societat, en els camps diversos i múltiples de la vida humana. Tenim un greu dèficit en aquest camp a la nostra arxidiòcesi.

3. LA PASTORAL DE JOVENTUT

3.1. Als joves que hi són

El tercer objectiu del Pla pastoral és la transmissió de la fe als joves i la seva inserció en l'Església. És realment una gran preocupació, però el primer que em ve al pensament, i és per a mi un gran goig i així ho vull expressar, són tots els nois i noies, joves matrimonis o solters, que viuen la fe en el si de l'Església. No són multituds, però els vaig trobant a les parròquies, a les trobades arxiprestals i a altres trobades i activitats que es van realitzant a l'arxidiòcesi. D'una manera particular tots els qui treballen a la Delegació diocesana de pastoral de joventut i al Secretariat diocesà de vocacions sacerdotals, el meu sincer agraïment per tots els esforços que realitzen.

A tots els joves que hi sou us felicito i us encoratjo a perseverar enamorats de Jesucrist i de la seva Església —la nostra Església—, i a treballar amb els mossens i responsables de la pastoral de les vostres comunitats per a fer arribar el missatge joiós de Jesucrist a tots els de les vostres generacions.

3.2. Els que trobem a faltar

És cert que un troba a faltar molts joves a la nostra Església. Hi ha moltes primeres comunions, hi ha confirmacions —el 2009 es van confirmar 1.007 nois i noies—, hi ha escoles confessionals, hi ha matrimonis cristians... però manquen joves a les celebracions del diumenge i als grups de joves de les parròquies, i molts tenen una comprensió de la persona, de la vida i de la història ben allunyats de l'Església amb l'evangeli de Jesús. No parlo de coses llegides sinó de coses viscudes, de converses mantingudes amb els joves amb motiu de les confirmacions i de les visites a les escoles per raó de les visites pastorals.

3.3. Joves, esperança de l'Església i del món

Hem d'arribar a tots aquests joves per a oferir-los una doctrina que és vida i que els farà més feliços que tot el que poden somniar. Hem de fer tots els esforços que calgui perquè coneguin el veritable rostre de Jesucrist. Si es troben amb Crist quedaran captivats; i si veuen testimonis de la fe —això ens toca a mi i a vosaltres, els més grans— ningú no els decantarà de seguir Crist, de ser-li fidels i de viure una vida plena amb pau i alegria. Més encara, esdevindran sembradors de la pau i l'alegria veritables. Aquest treball és d'importància cabdal: els joves són l'esperança de l'Església i del món.

3.4. Jornada Mundial de la Joventut 2011: ocasió de contactar, engrescar i arribar a molts

L'agost del 2011 s'escaurà la Jornada Mundial de la Joventut, que en aquesta ocasió se celebrarà a Madrid. Les jornades prèvies es faran a diverses diòcesis de l'Estat espanyol, que s'anomenen diòcesis acollidores. Nosaltres en serem una. La nostra arxidiòcesi de Tarragona acollirà uns 5.000 joves procedents de diferents països. Ja hi estem compromesos.

Veig, tant en la preparació com en la realització i participació en l'encontre, una ocasió privilegiada per a fer un relançament de la pastoral amb els joves.

Ho serà, ben segur, si tots ens impliquem perquè les iniciatives, algunes palesades al pla pastoral i altres que vagin sorgint, organitzades per la Delegació diocesana de pastoral de joventut, es puguin anar realitzant.

Animo tots els mossens i agents de pastoral a pregar i a fer els esforços que calgui en el treball amb joves. Hi ha molt a fer i ho podem fer. Més quan el que oferim és de qualitat: una vida plena!, una vida de felicitat i de pau. Sé que és anar a contracorrent, però que satisfà i omple aquell que la coneix i la viu.

3.5. A vosaltres, joves

Als joves m'adreço en aquest moment: vosaltres sou l'alegria de l'Església, vosaltres sou l'esperança de l'Església. L'Església confia en vosaltres perquè Crist també hi confia. Us animo a créixer i avançar en tot, d'una manera particular en l'amistat amb Jesucrist. Dificilment podem ser testimonis d'algú a qui no coneixem, per això és important conèixer i estimar cada dia més Jesús: llegint i meditant els evangelis, tenint cura de la pregària cada dia i preparant, vivint i celebrant la missa del diumenge. Com ens deia Joan Pau II, «l'eucaristia conté tot el bé de l'Església». Aquesta amistat amb el Senyor us farà capaços de ser bons amics, els millors amics dels vostres amics, i fer gran el cercle de les vostres amistats, engrescant-ne d'altres a viure l'experiència d'encontre i amistat amb Crist que vosaltres teniu.

Prego que l'Esperit Sant vingui als vostres cors i els inflami amb el foc de la fe i de l'amor per tal que esdevingueu portadors de la seva pau i testimonis del seu missatge d'amor.

4. L'ATENCIÓ PASTORAL A LES PARRÒQUIES

4.1. Preocupació

Des de fa temps és una preocupació l'atenció pastoral a les parròquies, ara i en el futur immediat, ja que els anys van passant, decreix el nombre de preveres i els que hi

ha cada vegada són més grans. Això demana un nou replantejament en l'atenció pastoral general a les parròquies, sobretot pel que fa a les celebracions dominicals i als serveis bàsics. Cada vegada es fa més difícil poder proveir les parròquies i organitzar-ne l'atenció.

4.2. La realitat ha canviat

És evident que en els darrers anys la societat ha canviat en les seves estructures i maneres de funcionar. Nosaltres voldríem atendre les parròquies com eren ateses fa molts anys, i això no és possible. Tanmateix això ens presenta una sèrie d'interrogants i ens fa veure unes possibilitats, algunes ja existents, poc «explotades».

4.3. Hem de buscar formes d'atendre d'una manera nova

La qüestió és: com podem atendre avui els fidels de tots els nostres pobles i ciutats segons les possibilitats que tenim i que es preveuen en el futur?

Aquest quart objectiu no pretén donar la solució en sortir el Pla pastoral per al proper trienni, sinó encetar un treball de tots els mossens i agents de pastoral, laics i laiques amb missió pastoral, consells parroquials i arxiprestals, Consell Pastoral Diocesà, arxiprestos, delegacions i secretariats i tots els implicats en la pastoral diocesana, per a ajudar-me a mi, amb la col·laboració més immediata del Consell Episcopal, del Consell del Presbiteri i del Consell Pastoral Diocesà, a veure com organitzar les coses i les maneres de treballar perquè no quedi cap persona ni cap realitat desatessa, i que la manera de fer-ho estigui al nostre abast, fent possible que els mossens puguin treballar i servir a gust, gaudint del ministeri i evitant que ningú es desanimi i així tots plegats puguem donar glòria al Senyor.

Al llarg d'aquests tres anys haurem d'anar fent passos, executant les activitats proposades, per acabar el trienni amb més llum i, aleshores sí, amb solucions a la qüestió plantejada.

Conclusions

Us encoratjo a tots a prendre amb il·lusió el Pla pastoral per al 2010-2013 que us presento. Tirarem endavant la pastoral ordinària però posarem l'accent en aquestes proposicions que donaran color a tot el que fem, i el treball de tots plegats en la mateixa direcció ens farà veure com el Senyor ens beneeix amb fruits abundants de santedat, de vocacions sacerdotals, de laics compromesos i de comunitats vives rejoyenides per les noves generacions.

Com tantes vegades us he dit, estic sempre a la vostra disposició per a tot el que us convingui: parlar, aclarir, solucionar algun problema o prendre noves iniciatives. Ja sabeu que em podeu trucar en qualsevol moment.

La pregària i la invocació a la Mare de Déu, venerada sota tantes advocacions a tota l'arxidiòcesi, acompanyarà d'una forma transversal tots els treballs i els esforços.

Tot ho poso a les mans de Maria, perquè amb nosaltres i per nosaltres ho presenti a la Trinitat beatíssima i esdevingui una pluja de gràcies per a tota la nostra arxidiòcesi de Tarragona.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 19 de setembre de 2010

PLA PASTORAL 2010-2013

INTRODUCCIÓ

Des de fa uns anys, a la nostra arxidiòcesi, a més de la pastoral ordinària, que toca tots els camps de la vida de la comunitat cristiana —catequètic i educatiu, sacramental i celebratiu, social i caritatiu— es treballa amb plans pastorals triennals que pretenen concretar unes prioritats pastorals en consonància amb les necessitats de cada moment històric que donin vida i facin créixer la pastoral ordinària, la vida de les nostres comunitats.

El darrer pla triennal va ser el del 2005-2008. En acabar aquest es va escaure l'Any Jubilar commemoratiu del 1750è aniversari del martiri dels nostres estimats sants màrtirs Fructuós, bisbe, i els seus diaques Auguri i Eulogi. Es va confeccionar un pla especial de propostes d'accions pastorals amb motiu de l'Any Jubilar que va donar fruits abundants, i en acabar aquest el 25 de gener de 2009, i havent començat a tota l'Església catòlica l'Any Jubilar de Sant Pau, es van fixar uns objectius i pistes d'actuació al voltant de la vida i l'ensenyament de l'apòstol Sant Pau fins acabar el curs. Era el moment de fer un nou pla pastoral quan el papa Benet XVI anunciava l'Any Sacerdotal. Al Sr. Arquebisbe, amb el Consell Episcopal, li va semblar que era un moment molt escaient per a fer una pausa i dedicar aquest any a la reflexió sobre el prevere i el seu ministeri, per tal que els preveres prenguessin més consciència del do que han rebut, tresor de l'Església, i veiessin valorat el seu treball, reflexionessin sobre les qüestions fonamentals del seu ministeri per a viure'l amb més il·lusió i perquè tota la comunitat cristiana prengués consciència i valorés els preveres, que esmercen la seva vida al servei dels germans en tots els camps de la pastoral, en els pobles i ciutats, en els hospitals i presons, a les escoles i els esplais i en tantes i tantes activitats culturals i socials que teixeixen les seves vides. Com comenta el Sr. Arquebisbe a la carta pastoral que presenta aquest Pla: quants bons fruits ha donat l'Any Sacerdotal. En donem gràcies a Déu. Però aquest s'acabava l'11 de juny de 2010 i convenia pensar en el futur, i així es va començar a preparar aquest Pla pastoral.

En un primer moment el Sr. Arquebisbe juntament amb el Consell Episcopal van estudiar i reflexionar sobre el que en aquest moment de la nostra història podia donar un impuls a l'activitat pastoral de l'arxidiòcesi. Van rellegir les proposicions del concili provincial Tarraconense de 1995, encara en procés d'aplicació, i fruit del treball i la reflexió van sorgir uns objectius que es van presentar en un primer moment al Consell del Presbiteri, i després de recollir les seves aportacions el Sr. Arquebisbe va determinar els quatre objectius que conformen el Pla pastoral per al trienni 2010-2013.

El primer acull i aprofita les idees, estímuls, suggeriments, testimoniatges i canvis que ens ha ofert l'Any Sacerdotal: que no caiguin en l'oblit els fruits d'aquest Any, sobretot en els preveres.

El segon vol afrontar un enfortiment dels laics en el camp del compromís cristià en la societat: és la prova d'una fe vigorosa i d'un testimoniatge convincent.

El tercer vol impulsar encara més l'acció pastoral en els joves: són el futur de l'Església. Són ells els qui l'han de viure i testimoniar en un món diferent que cal evangelitzar.

El quart vol encarar amb serenitat, realisme i visió de futur la dificultat pastoral d'haver d'atendre amb pocs preveres l'àmplia acció pastoral que tenim encomanada.

Un cop fixats els objectius es van treballar per anar concretant les accions i les activitats a la Reunió d'arxiprestos, al Consell Pastoral Diocesà i en les reunions amb els delegats i directors de secretariats diocesans.

Fruit del treball de tots el Pla pastoral ha quedat concretat com queda a continuació. Convé assenyalar que les aportacions han estat molt riques i variades, i que són tantes que és impossible que totes quedin fixades en aquest Pla. S'indiquen les que d'una manera particular hem de treballar tots plegats, que seran les activitats que avaluarem un cop finalitzat el curs o el trienni, segons el cas. Tanmateix val a dir que totes les activitats presentades per delegacions, secretariats i arxiprestats no recollides aquí no queden excloses del treball i de les activitats que cada un d'ells vagi impulsant en el camp o zona pastoral respectius al llarg del trienni, que ajudaran, sens dubte, a assolir els objectius proposats.

Cada objectiu s'ha estructurat de la següent manera: S'enuncia l'objectiu acompanyat d'algun text de l'escriptura o del Magisteri. Aquest queda concretat amb una o diverses accions, que s'assoliran duent a terme unes activitats avaluables, indicant entre parèntesi l'organisme diocesà que la impulsarà si l'activitat ho requereix. Al final es troben uns criteris d'actuació per a ajudar a assolir cada objectiu.

OBJECTIU 1

Aplicar a la vida cristiana de les nostres parròquies i comunitats els fruits espirituals de l'Any Sacerdotal

«Als preveres que presideixen la vostra comunitat i que són entre vosaltres, jo, que sóc prevere amb ells i testimoni dels sofriments de Crist, i que amb ells he de compartir la glòria que està a punt de revelar-se, els faig aquesta recomanació: pastoreu el ramat de Déu que teniu confiat; vetlleu per ell no pas per obligació, sinó de bon grat, per amor a Déu; no amb afany de lucre, sinó generosament; no com els qui regeixen despòticament les hisendes, sinó fent-vos models del ramat. Així, quan apareixerà el cap dels pastors, rebreu la corona immarcescible de la glòria.» (1Pe 5,1-4)

ACCIÓ. *«El Concili proposa d'estimular en les comunitats un nou clima de cara a les vocacions; tots en som responsables, i per això cal:*

- a) Primer de tot, pregar (cf. Mt 9,36-38), i també valorar i agrair el ministeri presbiteral i els diversos carismes de vida consagrada, com a do de Déu a la seva Església.*
- b) Continuar treballant pels diversos serveis i vocacions en l'Església, però valorant la urgència i la necessitat del ministeri ordenat.*
- c) Potenciar la pastoral familiar en tots els aspectes. Aquí ho proposem perquè d'una família unida, oberta a la vida, en la qual es conreïn els valors humans i les virtuts cristianes, sorgiran respostes generoses a la crida de Déu» [Concili provincial Tarraconense 1995 (CPT), 155].*

PROPOSTA D'ACTIVITATS

- Instituir a totes les parròquies que sigui possible el dijous sacerdotal de pregària per les vocacions al ministeri ordenat, a la vida consagrada, al matrimoni cristià, a la solteria pel Crist.

Que a cada parròquia es destini un espai de temps periòdic a l'exposició del Santíssim Sagrament. A les parròquies de ciutat aquest espai es podria programar de manera que no fos coincident, sinó successiu o en diferents dies de la setmana.

Sempre que sigui litúrgicament possible, que la celebració de l'eucaristia del dijous (o d'un altre dia si no hi ha celebració de l'eucaristia aquest dia de la setmana) es faci amb els textos eucològics adients.

- Insistir en la pregària personal, familiar i comunitària, en la catequesi (especialment de confirmació) i en les celebracions dominicals de l'eucaristia. Disposar de fulls amb textos de pregària pensant en cadascuna d'aquestes situacions. (Redacció a càrrec del Secretariat diocesà de vocacions)
- Trobades amb matrimonis joves. La jornada sobre la família cristiana que es fa a Tarragona Centre pot ser una bona oportunitat per a convocar els matrimonis que s'han casat l'any anterior.
- Procurar que en alguns actes de la pastoral ordinària (espais de pregària, novenes i preparació de festes, trobades de cristians, presentació de testimonis als confirmands, etc.) que es programin a nivell parroquial, arxiprestal o diocesà, els preveres puguin donar el seu testimoniatge personal.
- En el *Full Dominical*, fer una secció mensual amb testimonis dels nostres mossens (a partir d'unes preguntes, sempre les mateixes).
- En el *Full Dominical*, també, incloure una notificació dels mossens concrets que aquella setmana celebren l'aniversari d'ordenació presbiteral, indicant el dia.
- Reunió setmanal amb candidats al Seminari; fer-los un acompanyament personal. (Secretariat diocesà de vocacions)
- Demanar a totes les comunitats, tant les de vida contemplativa com les de vida apostòlica, que procurin trobar un dia al mes (o a la setmana), per pregar específicament per les vocacions al ministeri presbiteral i també a la vida consagrada. I que el dia dedicat a la pregària no quedi en l'àmbit privat de la comunitat, sinó que convidin a participar-hi aquelles persones que freqüenten llurs esglésies i també escoles. (Delegació diocesana de vida consagrada)
- Desvetllar l'opció vocacional dels joves com a resposta a la revelació de Déu, amb una especial atenció a l'orientació de la crida que fa Déu al ministeri ordenat. (Secretariat diocesà de vocacions)
 - Convocar la Setmana Vocacional a nivell de parròquies i escoles. Aquesta Setmana Vocacional se celebrarà la segona setmana de novembre en el marc de la Cadena de Pregària per les Vocacions. Oferir una sèrie de materials per a afavorir la conversa vocacional dels preveres amb els seus joves.
 - Amb motiu de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions (4t Diumenge de Pasqua - 14 de maig de 2011), vetlla de pregària vocacional a la Catedral de Tarragona.

OBJECTIU 2

Urgir en els cristians i cristianes laics el compromís social pel Regne en la nostra societat d'avui i d'aquí

«El camp propi de llur [dels laics] activitat evangelitzadora és el món vast i complicat de la política, de la dimensió social, de l'economia, però igualment de la cultura, de les ciències i de les arts, de la vida internacional, dels mitjans de comunicació social, així com [...] l'amor, la família, l'educació dels infants i dels adolescents, el treball professional, el sofriment.» (Evangelii nuntiandi 70)

«Cal realitzar una tasca de conscienciació i de formació de tots els cristians i cristianes de cara a viure amb coherència la fe i la vida, a poder donar raó de l'esperança i a testimoniar l'amor de Déu.» (CPT 25)

«El Concili invita cada cristià a comunicar el Crist ressuscitat als homes i dones del seu entorn a través del testimoniatge i de la paraula, i encoratja tots els creients, grups eclesials i moviments especialitzats a continuar la tasca de l'evangelització del seu propi medi. El cristià ha d'aportar a la nostra societat un estil de vida sobri, solidari, amb una visió positiva del nostre poble, d'alegria que es comunica, de gratuïtat, de compromís i de participació en la vida associativa i política, i també de llibertat davant els nous ídols socials.» (CPT 5)

ACCIÓ 1. «Animar el major nombre possible de laics i laiques a organitzar-se d'acord amb els diversos carismes existents en l'Església [...] a fi d'assolir la formació necessària per a poder donar testimoni de la fe i desenvolupar llur santificació en les situacions de la vida (treball, família, medi ambient, vida social, cultural, política...) amb una actitud transformadora de la societat d'acord amb els valors evangèlics.» (CPT 25)

PROPOSTA D'ACTIVITATS

- Oferir materials de reflexió i formació per tal que els laics i laiques de les parròquies, «impregnats de l'evangeli», siguin motivats en profunditat en el compromís en el món d'avui, en els diversos camps i activitats de la societat. (Delegació diocesana d'apostolat seglar)
- Proposar la iniciació d'una Associació de Mestres Cristians. (Delegació diocesana d'ensenyament).
- Iniciar contactes amb les AMPA de les escoles cristianes de l'arxidiòcesi. (Delegació diocesana d'ensenyament)
- Orientar els nous matrimonis en la necessitat de continuar la formació cristiana com a parella mitjançant la constitució o potenciació de grups parroquials familiars preferentment, o bé facilitant informació de moviments de referència. (Delegació diocesana de pastoral familiar)

ACCIÓ 1.1. «Potenciar els moviments d'Acció Catòlica, d'infants, de joves i d'adults [...] d'acord amb les notes que la defineixen: assumpció com a pròpia de la finalitat apostòlica de l'Església, direcció exercida pels seglars, l'organització com a element significatiu i eficaç, en comunió orgànica amb el ministeri pastoral del bisbe.» (CPT 29)

PROPOSTA D'ACTIVITATS

- Presentació de l'Acció Catòlica per part de la Delegació diocesana d'apostolat seglar a cada arxiprestat en la forma que sembli més adequada a judici de l'arxiprest, preparada amb el Consell Pastoral Arxiprestal. Fer un calendari i una planificació d'aquesta presentació.
- Creació de grups de base d'Acció Catòlica a les parròquies i arxiprestats, d'adults, joves i infants, assegurant que no hi manqui la pregària i la celebració de la fe.

- Pel que fa a l'Acció Catòlica d'infants, pensar en els nois i noies que han rebut la confirmació i que no reben cap oferta pastoral de continuïtat. Preparar en la catequesi els grups posteriors d'Acció Catòlica.
- Crear el moviment de joves (Acció Catòlica) de l'arxidiòcesi, a partir de les parròquies que s'hi vulguin sumar com a projecte diocesà, on la Delegació diocesana de pastoral de joventut hi aportaria els joves que no estan vinculats a cap realitat concreta.

ACCIÓ 1.2. *«La presència de l'Església en els diversos àmbits de la societat civil — rural, obrer, de la cultura, la família, el lleure, la sanitat, el món escolar, la universitat— i de l'evangelització a partir de la inserció dels laics cristians en ells exigeix avui, més que mai, impulsar els moviments especialitzats» (Els laics cristians, Església en el món, 127) i les accions dels laics cristians compromesos en la transformació del seu medi amb l'evangeli de Jesús com a instrument i com a estil de vida. (cf. CPT 8-24)*

PROPOSTA D'ACTIVITATS

- Creació de grups o moviments de cristians professionals d'un determinat àmbit per tal d'orientar-los i estimular-los en el compromís de transformació evangèlica del seu medi i d'evangelització dels homes i dones de la nostra societat. Aquests àmbits on detectar els laics i laiques cristians poden ser: escola, sanitat, mitjans de comunicació, universitat, justícia, art, cultura, funcionariat, etc. Oferir per part de la Delegació diocesana d'apostolat seglar una fitxa o pauta per a detectar aquests laics i laiques.
- Promoure el Consell Diocesà d'Acció Catòlica com l'organisme principal de comunió i coordinació dels moviments d'apostolat diocesans. (Delegació diocesana d'apostolat seglar)
- Proposta de fer una primera trobada diocesana dirigida a totes les associacions de Setmana Santa de l'arxidiòcesi. (Delegació diocesana per a les associacions de Setmana Santa).
- Impulsar l'estil de vida cristià de servei entre els joves. Impulsar, als centres religiosos, grups de voluntariat social, coordinat per la Delegació diocesana de pastoral de joventut en el seu web, on es podrà fer conèixer i promocionar. (Delegació diocesana de pastoral de joventut).

ACCIÓ 2. *«Atès que tots som destinataris i actors de la vida política, el Concili recorda als fidels laics:*

- a) *Que no poden abdicar de la política, com a activitat destinada a consolidar i a promoure el bé comú. Les acusacions d'arribisme, d'idolatria del poder, d'egoisme i de corrupció no justifiquen l'absentisme polític, ans esperonen a la presència dels ciutadans catòlics en les estructures polítiques amb vista a cooperar en l'assoliment del bé comú. Cal lluitar, amb un genuí esperit de servei, unit a la competència i a l'eficiència, contra la deslleialtat i la mentida en l'àmbit cívic, contra la malversació de la hisenda pública i contra l'ús de mitjans il·lícits per a conquerir o per a mantenir el poder (cf. Christífideles laici, ChL 42).*

b) *Que la coherència entre fe i vida a què han estat cridats els duu a reconèixer l'home com el centre de la vida social, la qual cosa els exigeix un esforç continuat a fi que els valors evangèlics impregnin, tant com sigui possible, les lleis i les institucions.» (CPT 106)*

Encoratjar, orientar, sostenir i acompanyar l'exercici del deure dels cristians de comprometre's en el servei de la societat, en les seves diverses manifestacions: professionals, culturals, sindicals i polítiques. (cf. Apostolicam Actuositatem 13-14, ChL 42-44 i CPT 31)

Instar «les comunitats cristianes a respectar el pluralisme polític i a acompanyar amb atenció i amb respecte aquells cristians, laics i laiques, que treballen compromesos en la vida política, tenint en compte la complexitat d'aquest àmbit i alhora la necessitat d'una constant crida a la responsabilitat.» (CPT 31) (cf. CPT 104, 107)

PROPOSTA D'ACTIVITATS

- Convocar els cristians i cristianes compromesos en l'acció política, i d'opcions diverses, a intercanviar opinions sobre la seva activitat amb mirada evangèlica i esperit de diàleg, per tal d'estimular-los a una actuació fidel a la doctrina social de l'Església. (Delegació diocesana d'apostolat seglar)
- Organitzar debats oberts sobre els temes polítics d'interès general com una ocasió per a poder presentar, amb esperit de diàleg i de tolerància, la doctrina social de l'Església. (INSAF)
- Posar en marxa un blog d'Internet que ofereixi als catòlics compromesos en el camp de la política eines de reflexió, espiritualitat i formació en doctrina social de l'Església. (Departament diocesà per als mitjans de comunicació social i Delegació diocesana de pastoral social)

OBJECTIU 3

La transmissió de la fe als joves i la seva inserció a l'Església

«El concili provincial Tarraconense fa una crida urgent a les comunitats cristianes per tal que no manquin espais, persones dedicades i recursos infraestructurals i econòmics per a l'evangelització dels joves.» (CPT 26)

ACCIÓ 1. *«Els joves han de ser evangelitzats i iniciats per a ser subjectes actius, protagonistes de l'evangelització, artífexs de la renovació social» (ChL 46) i no simplement considerar-los objectes de la sol·licitud de l'Església [cf. Proposta de Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears 1998 (PPJ) I,1.1.a]. «Endegar un moviment general de joves d'Acció Catòlica en connexió amb els moviments especialitzats» (CPT 28b)*

Cal «afavorir espais de trobada i diàleg amb els joves del seu voltant per tal de créixer en el coneixement i estima del món jove i així establir vincles evangelitzadors amb els joves allà on es troben. Per a facilitar aquests punts de contacte, cal promoure llocs d'encontre per als infants i per als joves amb un sentit d'acolliment i d'obertura a tots, a fi que des del lleure i l'acolliment es puguin obrir a la trobada amb Jesucrist vivent i a la

participació en la comunitat cristiana» (CPT 26). «El Concili fa una crida molt especial a tots el qui treballen en la pastoral dels adolescents per tal que s'esforcin a fi que els adolescents trobin, a través de la vida en grups cristians, un mitjà adient que els ajudi a viure i a testimoniar la fe.» (CPT 27)

PROPOSTA D'ACTIVITATS

- Impulsar la formació de grups de joves de les parròquies, escoles i moviments amb motiu de la preparació de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) - Madrid 2011, i l'acollida de joves d'arreu del món a la nostra arxidiòcesi. Si no fos possible a partir de les parròquies, crear un equip de preveres, de religiosos, de responsables de pastoral de les escoles religioses i també de catequistes de confirmació a nivell arxiprestal. [Caldria veure les JMJ com l'ocasió d'un impuls pastoral que pot generar grups d'iniciació cristiana, de moviments cristians de joves (Acció Catòlica general i especialitzada) a la parròquia i a l'arxiprestat.]
- Crear espais concrets referents per a joves a les parròquies on sigui possible i a cada arxiprestat, on es pugui donar una acollida personalitzada als joves: espais de pregària on conversar i fer iniciació al sagrament del perdó, on s'ofereixi un acompanyament espiritual i orientació personal atenent a les diverses vocacions, on es pugui orientar el creixement del jove i de la seva realitat. On no sigui possible, pensar com vincular i coordinar accions amb els joves que han rebut la confirmació, per tal de generar lligams i relacions interpersonals.
- Intensificar la campanya de sensibilització per a la matriculació d'infants i joves a la classe de religió. (Delegació diocesana d'ensenyament)

ACCIÓ 2. *«El CPT demana que les nostres diòcesis donin suport i potenciïn a fons l'escola catòlica, ja que és un espai de formació d'infants, d'adolescents i joves i un lloc important d'evangelització.» (CPT 8) «El Concili demana que s'articuli millor la pastoral de les escoles catòliques amb la pastoral de joventut i amb la catequesi de l'Església local.» (CPT 9)*

«La pastoral que fem parteix de l'Església i ha de portar a la construcció d'una Església de comunió i missió, entorn del bisbe diocesà, principi i fonament visible de l'Església del lloc.» (LG 23)

PROPOSTA D'ACTIVITATS

- Establir espais de comunicació i intercanvi i accions conjuntes entre la pastoral juvenil de les parròquies i les escoles de l'Església, per tal que sigui una pastoral juvenil diocesana. (Delegacions diocesanes d'ensenyament i de pastoral de joventut)
- Procurar que totes les realitats de pastoral juvenil disposin de consiliaris que s'hi dediquin. Si això no és possible, preparar i formar animadors de la fe per part de la Delegació diocesana de pastoral de joventut, com a agents evangelitzadors en centres cristians d'esplai, escoltisme, etc., tot ajudant-los a viure la seva identitat cristiana i el seu referent diocesà. (Consell Episcopal)

- Fer partícips explícitament els centres religiosos de l'organització de l'acollida de les JMJ a l'arxidiòcesi, especialment als cicles d'ESO i Batxillerat. (Delegació diocesana de pastoral de joventut)

OBJECTIU 4

L'atenció pastoral a les parròquies en el futur immediat

ACCIÓ: *Cal «potenciar el treball de conjunt en el marc arxiprestal, com a unitat de pastoral, en funció de les possibilitats i de les limitacions de les petites comunitats, en el qual conflueixi la tasca de les parròquies, dels serveis, dels secretariats, de les delegacions i dels moviments» (CPT 22).*

Cal «la coordinació amb les altres parròquies de l'arxiprestat». Això demana «la reestructuració de l'organització de la parròquia, tenint present que, especialment en el món rural, sovint un mateix prevere haurà d'atendre diverses comunitats parroquials» (CPT 128).

PROPOSTA D'ACTIVITATS

- Revisar la divisió dels arxiprestats i tendir cap a fer que abastin territoris més amplis que els actuals. Revisar el nombre d'arxiprestats, almenys pel que fa al treball conjunt i a la col·laboració dels mossens. Potser caldria fer equips de mossens. (Consell Episcopal i arxiprestos)
- Creació de la figura de la parròquia de referència que assegurí un horari ampli de celebracions de l'eucaristia i de tots els serveis bàsics de la pastoral oberts al seu àmbit de referència. (Consell Episcopal i arxiprestos)
- Que totes les parròquies, en concret les petites, i encara més si el rector no hi resideix, disposin d'una persona o més d'una, veïna del poble, que obri l'església cada dia, que hi organitzi una pregària (litúrgia de les hores, pregària del rosari o altres devocions), que pugui, si és el cas, celebrar la Paraula i donar la comunió algun dia entre setmana, que es pugui posar en contacte amb el rector en qualsevol avinentesa o necessitat, etc. (Rectors en reunió arxiprestal)
- Fixar entre tots els rectors un calendari de celebracions dominicals de l'eucaristia de totes les parròquies de l'arxiprestat que puguin ser ateses entre tots, sense haver de demanar ajut a fora en circumstàncies de malaltia o de vacances. (Rectors en reunió arxiprestal, amb el consell pastoral arxiprestal)
- Proposar seriosament que les parròquies i centres de culte de Reus i de Tarragona redueixin i racionalitzin el nombre de misses dominicals i el seu horari. Això tindria dos efectes beneficiosos: primer, la més àmplia agrupació de persones afavoriria la qualitat litúrgica de cada celebració; segon, alguns preveres podrien quedar lliures per a atendre les celebracions de l'eucaristia de parròquies de l'entorn. També, si cal, agrupar les parròquies. (Rectors de Tarragona i Reus amb els seus consells pastorals parroquials)
- Impulsar amb determinació la crida als laics i laiques i religiosos i religioses amb missió pastoral, fent-ne veure la necessitat pastoral i suscitant les vocacions a aquesta responsabilitat diocesana, o potser, si no es vol aquest compromís, laics amb responsabilitat. (Consell Episcopal i arxiprestos)

- Preparar les parròquies petites en el sentit que no podran tenir missa cada diumenge, però que poden assistir a la celebració eucarística d'una parròquia més gran de l'arxiprestat, perquè formen part d'una realitat més àmplia. (Arxiprestos)
- Reclamar que a nivell arxiprestal es replantegi l'atenció pastoral i es proposin laics i laiques concrets per a promocionar en formació i responsabilitat pastoral. El 2011, convocar una trobada de zona (vicaria episcopal) amb les persones proposades pels arxiprestats i sondejar quin acompanyament cal organitzar per als altres dos anys. Haurà de ser un acompanyament bastant personalitzat, tant pel que fa al discerniment com a la formació, ja que hi pot haver una gran pluralitat. (Secretariat diocesà de laics amb missió pastoral)

CRITERIS D'ACTUACIÓ

Hem deixat per al final aquests criteris d'actuació per si poden orientar algunes accions i activitats, perquè són sobretot el que van plantejar els diversos consells i delegacions i secretariats.

Objectiu 1. Criteris d'actuació

- Mirar de fer germinar moviments familiars.
- Estudiar entre el clergat la reticència a no saber transmetre el desig de ser sacerdot.
- Preguar perquè l'Esperit Sant ens ajudi a discernir cap on vol que anem.
- Revisar de nou la formació que han de rebre els seminaristes.
- Fomentar les escolanies i programar activitats de caire vocacional que es podrien organitzar al llarg del curs.

Objectiu 2. Criteris d'actuació

- Fer assemblees perquè la gent prengui consciència de l'evangelització.
- Formació: canviar el xip, utilitzar les noves tecnologies, Internet...
- Crear comunitat, viure com a tals. Que les nostres comunitats parroquials siguin comunitats vives, a exemple de les famílies cristianes.
- Activitats obertes a la població (fem més coses que resar i anar a missa). Crear cultura amb valors evangèlics.

Objectiu 2. Acció 1.2. Criteris d'actuació

- Moure'ns, participar en diferents espais, moviments (ajuntament, AMPA, clubs esportius...)
- Motivar els cristians, persones que ocupen diferents càrrecs.
- Que les diferents Delegacions diocesanes pensin més en el testimoniatge de cara enfora, en activitats que duguin al compromís social.

Objectiu 2. Acció 2. Criteris d'actuació

- Reconèixer la tasca que fa molta gent, assessorar, donar suport...

Objectiu 3. Criteris d'actuació

- Buscar un camp d'actuació per a la formació de joves que després puguin animar els grups de joves de la parròquia.
- Valorar la música i integrar-la en la litúrgia.
- Persones que dediquen el temps als joves (gratuïtat): trobar espais de trobada, acompanyament.
- Treballar l'espiritualitat.

Objectiu 3. Acció 2. Criteris d'actuació

- Vetllar per l'assignatura de religió a les escoles, els seus professors i els llibres.

Objectiu 4. Criteris d'actuació

- Repartiment equitatiu de les tasques pastorals (fraternitat sacramental - coresponsabilitat).
- Promocionar els diaques permanents.
- Construir i caminar tots junts a nivell arxiprestal.
- Prendre model d'altres països que estan en una etapa posterior a la nostra.
- Buscar quines accions podem fer sense els preveres i promocionar-les (crear béns personals per a arribar a tots).
- Donar a conèixer als arxiprestats la funció dels laics i laiques amb missió pastoral per tal de fomentar aquesta vocació.
- No deixar d'atendre les comunitats petites, tenir-les en compte i explicar el problema de la manca de preveres amb delicadesa i estima.

Tarragona, 19 de setembre de 2010

ÍNDIX

“Els fruits de l’Any Sacerdotal”. Pla Pastoral 2010-2013.....	1
Introducció.....	1
1. L’Any Sacerdotal.....	1
1.1. Sentit de l’Any sacerdotal.....	1
1.2. Què hem fet durant aquest any sacerdotal	3
1.3. Breus reflexions sobre els qüestionaris enviats	4
1.4. Què ha quedat de l’any sacerdotal	7
2. El compromís dels laics en el mon	8
2.1. El moment present	8
2.2. Cristians, ciutadans amb els altres, amb el deure de transformar la societat	8
2.3. Mancances de compromís	9
2.4. Projecte de donar formació que capaciti per a l’acció.....	9
2.5. Una via possible, encara que no única, i que està donant bons resultats: l’Acció Catòlica	10
3. La pastoral de joventut	10
3.1. Als joves que hi són.....	10
3.2. Els que trobem a faltar.....	10
3.3. Joves, esperança de l’Església i del món.....	11
3.4. Jornada Mundial de la Joventut 2011: ocasió de contactar, engrescar i arribar a molts.....	11
3.5. A vosaltres, joves.....	11
4. L’atenció pastoral a les parroquies	11
4.1. Preocupació	11
4.2. La realitat ha canviat.....	12
4.3. Hem de buscar formes d’atendre d’una manera nova	12
Conclusions	12
Pla Pastoral 2010-2013.....	14
Introducció.....	14
Objectiu 1. Aplicar a la vida cristiana de les nostres parròquies i comunitats els fruits espirituals de l’Any Sacerdotal	¡Error! Marcador no definido.
Objectiu 1 - Acció	¡Error! Marcador no definido.
Proposta d’activitats	15
Objectiu 2. Urgir en els cristians i cristianes laics el compromís social pel Regne en la nostra societat d’avui i d’aquí	¡Error! Marcador no definido.

Objectiu 2 - acció 1	¡Error! Marcador no definido.
Proposta d'activitats	16
Objectiu 2 - acció 1.1	¡Error! Marcador no definido.
Proposta d'activitats	17
Objectiu 2 - acció 1.2	¡Error! Marcador no definido.
Proposta d'activitats	18
Objectiu 2 - acció 2	¡Error! Marcador no definido.
Proposta d'activitats	18
Objectiu 3. La transmissió de la fe als joves i la seva inserció a l'Església	19
Objectiu 3 - acció 1	¡Error! Marcador no definido.
Proposta d'activitats	19
Objectiu 3 - acció 2	¡Error! Marcador no definido.
Proposta d'activitats	20
Objectiu 4- L'atenció pastoral a les parròquies en el futur immediat	21
Objectiu 4 - Acció	¡Error! Marcador no definido.
Proposta d'activitats	21
Objectiu 1. Criteris d'actuació	22
Objectiu 2. Criteris d'actuació	22
Objectiu 2. Acció 1.2. Criteris d'actuació.....	22
Objectiu 2. Acció 2. Criteris d'actuació.....	23
Objectiu 3. Criteris d'actuació	23
Objectiu 3. Acció 2. Criteris d'actuació.....	23
Objectiu 4. Criteris d'actuació	23
Índex	24